Innemisse ausussest.

Kuis suur om innemisse auw!
Sest laula, kitta minna.
Kuis tark, o Loja, om se nõuw,
Mes awwaldat mull' sinna!
Ma olle kül se ilma põrm,
Ent siski teep mo sinno arm
So ommatses nink latses.

2. Ei luust nink lihhast olle sa
Mo ainult kokkopandnu;
Sa ollet omma palgega
Mull' kõrget ausust andnu.
Mo sissen ellap sinno waim,
Sest olle minna taiwa hõim;
Mo määr om sinno õnsus.

3. Sa teit mull' lomust paljo hääd
Nink kannit essa-hole;
Sa üllendasit minno pääd
Siist ma päält taiwa pole.
Se näütap: sääl om essa-ma;

Heng. wõtta sinna üllenda
Kik mõttid, ihkamissi.

4. Ma sai sult tundmist, mõistust, meelt,
So tekku tähhel' panda,
Nink sinno heldussest ka keelt,
Sull' tenno, kittust anda.
Ma sega õnne kuluta,
Ka omma hädda ilmuta,
So palle, hõika appi.

5. So arm and mulle silma-wet,
Kik wallo kistotada,
Kui mull' siin ello koormas lät,
Mo sõand kostotada.
Ma sega rõmo tunnista,
Nink omma welle õnnista,
Ja sinno heldust tunne.

6. Mo üllemb ausus om se heng,
Ke sult om mulle antu; —
Se om so waimo ellaw hõng,
Mo ihho sisse pantu.
Se teep sen maitsen korjussen
Nink ello rassen orjussen
Mo taiwa koddanikkus.

7. Se waim and mulle tarkust, täål
So surust ärranõuda,
Weel tähwembast so tutta sääl,

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1841, lk. 29